

LBRIS

We know

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

DANI FRANCIS

ELITA DE ARGINT

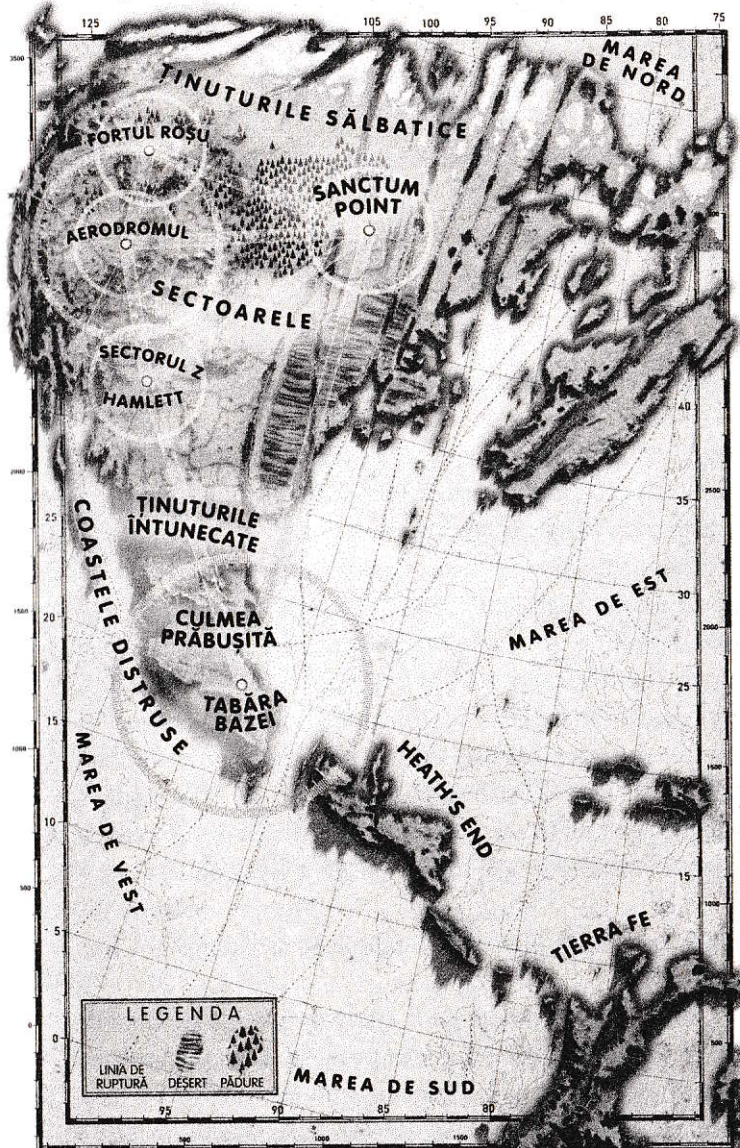
Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

**LEDA
EDGE**

LBRIS

We know
books

CONTINENTUL

CAPITOLUL 1

AM CRESCUT ÎNTR-UN ÎNTUNERIC PUR, NEÎNTRERUPT ȘI SUFO-
cant.

Mi-ar plăcea să spun că exagerez, dar nu e așa. Aveam doar cinci ani când unchiul meu m-a scos pe furiș din oraș și m-a dus să trăiesc în Ținuturile Întunecate, locul care apare în coșmarurile copiilor. O pădure în care e veșnic întuneric. Îmi amintesc cum am căscat ochii când am văzut-o prima oară: ceața neagră și amenințătoare se ridica din pământ și plutea pe deasupra coronamentului copacilor. Îmi amintesc ce frică mi-a pătruns până în măduva oaselor și apoi panica teribilă care m-a sugrumat când bezna aceea adâncă ne-a înghițit cu totul. Îmi amintesc că, la mai puțin de o oră de mers, m-am împiedicat de un craniu. M-am aplecat să văd ce mă făcuse să cad și, cu toate că nu vedeam nimic, am simțit orbitele goale și mi-am trecut degetele peste osul neted și ros de vreme.

Când l-am întrebat pe unchiul Jim ce e, mi-a zis: „Doar o piatră.”

Aveam cinci ani, dar nu eram chiar așa de ușor de păcălit.

N-a fost singurul schelet peste care am dat în cei trei ani petrecuți în Ținuturile Întunecate, dar până ne-am întors la civilizație, eu și frica eram deja vechi prietene. Astăzi, un prădător ar putea să-mi sară la gât și nici n-aș clipi. Un avion de luptă

al Comandamentului ne-ar putea arunca o bombă peste casă, iar pulsul mi-ar rămâne constant.

Când în copilărie ești îngrozit zi de zi, ca adult nu te mai temi de prea multe lucruri.

Poate doar de discuțiile stânjenitoare.

Aș prefera să mă lupt cu mâinile goale cu o pumă decât să trec printr-un schimb de replici incomod. Serios!

— Unde te duci?

La naiba! Mă străduisem din răspuțeri să mă dau jos din pat fără să-l trezesc.

Vocea tânărului soldat e somnoroasă și încă poartă o urmă de seducție. Cu ochii în pământ, îmi închei nasturii de la blugi. Știu că sub cearșaful acela subțire nu poartă nimic.

— Ah! Aăă... Nicăieri. Doar mă îmbrăcam pentru că mi-e frig, îl mint, netezindu-mi maioul negru peste pielea plină de cicatrici de pe șoldul stâng.

Arsurile care coboară sub betelia pantalonilor și se întind până la jumătatea coapsei îmi amintesc permanent de ceea ce sunt și de motivul pentru care nu pot să rămân lângă tipul ăsta mai mult decât strictul necesar.

I-am spus că cicatricile sunt de la un accident. O oală cu apă clocotită care s-a vărsat pe mine când eram mică.

Nu era chiar o minciună.

Totuși, dacă ar fi știut ce ascunde pielea mea distrusă, probabil că n-ar mai fi mângâiat-o cu atâta blândețe.

— Hai înapoi! Te încălzesc eu! îmi promite.

Mă forțez să-i zâmbesc și-l privesc în ochi. Sunt frumoși. Căprui-închis.

— Nu-ți uita ideea! Dacă tot m-am trezit, aș merge până la baie. Ai zis că e după colț, nu?

Par nerăbdătoare?

Probabil că da, dar abia aștept să scap. E târziu. Mult mai târziu decât promisesem c-o să stau. Trebuia doar să trec prin sat la un

pahar și să-i salut pe câțiva prieteni la festivitățile de Ziua Libertății. Nu să mă cuplez tocmai cu un soldat al Comandamentului.

Nu sunt prea multe lucruri care merită să fie sărbătorite pe Continent. Niciunul dintre evenimentele idilice din cărțile de istorie. Și sincer acum – probabil e o ironie bolnavă ca o grămadă de Modificați să danseze, să bea și să și-o tragă ca să marcheze aniversarea unui eveniment care a dus la propriul lor masacru. Dar Mozilor le place să danseze, să bea și să și-o tragă, așa că... mai bine s-o facem cât mai putem, indiferent de motiv!

— Nu fugi de mine, nu?

Glumește din nou, dar în vocea lui e o urmă de nemulțumire. Căcat! Știe că mă pregătesc să-l las baltă.

— Bineînțeles că nu!

Mă prefac că sunt concentrată pe încheiatul bocancilor și hotărâsc că toată treaba asta a fost o idee proastă. Încerc să nu-mi fac un obicei să ajung în pat cu cineva din Comandament – armata Continentului, mai exact –, dar faptul că totul e temporar are și el farmecul lui. Soldații pot părăsi baza doar de trei ori pe an, ceea ce înseamnă că pentru mine nu pot fi decât ceva trecător.

— Mă bucur! Pentru că încă nu-s gata să te las să pleci, spune el, zâmbind.

Are 25 de ani și mi-a explorat trupul cu multă blândețe.

E groaznic că nu-mi amintesc cum îl cheamă?

Îmi iau pușca și-mi salt cureaua pe umăr. Îl văd că mă privește.

— Ce-i?

— Arăți trăsnet, zice, mușcându-și buza.

— Serios!

— Da! Nu vezi fete cu puști prin oraș.

Are dreptate! Nu vezi. ăsta e, de fapt, unul dintre principalele motive pentru care unchiul meu a ales să ne stabilim în Sectorul Z, cât mai la vest cu putință. E unul dintre sectoarele cu valoare, unde meseriile sunt în general legate de ferme și de creșterea

animalelor, iar cetățenii au voie să dețină arme. Evident, toate sunt înregistrate și monitorizate strict. Nu primești licență fără teste complexe care să demonstreze că te pricepi. Pentru mine, n-a fost o problemă. Am primit aprobarea la 13 ani. Sunt extrem de competentă, mai mult decât și-au dat ei seama. Unchiul Jim m-a avertizat să „o las mai moale” în ziua testului.

— Îmi prinde bine, îi spun. Niște coioți albi încearcă să-mi omoare vacile în fiecare noapte.

Râde.

— O să vin într-o zi la ferma ta, să văd cu ce te ocupi pe acolo.

Remarca lui nonșalantă îmi ridică semne de întrebare. De ce vrea să vină la fermă? A fost doar o observație inocentă sau ar trebui să-mi fac griji?

Când vine vorba de Comandament, prefer să fiu paranoică, așa că deschid rapid un canal ca să-i sondez mintea. Scutul lui e mai gros decât oțelul. Probabil că, dacă aș insista suficient, aș putea găsi o fisură, dar e prea puternic ca să-l pătrund acum. Nu mă mir. Una dintre primele lecții pentru soldații ca el e cum să se apere de Mozi. Și bine fac. Purii n-au daruri dezvoltate. În plus, nici nu simt nimic fizic atunci când cineva le invadează gândurile. Pentru Mozi, în schimb, e ca un șoc electric. Oameni ca el *ar trebui* să fie în gardă.

Închid canalul. A meritat să încerc. Singurul moment în care scutul i-a slăbit în seara asta a fost după ce ne-am dezbrăcat, dar gândurile lui atunci erau un amestec de „nu te opri” și „da”.

N-am să mint – mi-a gădilat puțin orgoliul.

— E vreun motiv pentru care îți iei pușca la baie? mă întrebă, ridicând dintr-o sprânceană.

— Toate armele înregistrate trebuie să fie asupra posesorului în orice moment, recit cu sfințenie din manualul primit odată cu certificarea. Ține patul cald! Revin imediat.

N-o să revin. De fapt, mă abțin cu greu să nu fug pe ușă.

— Hai că-ți arăt unde e! se oferă el.

Dau să protestez, dar deja a sărit din pat și își trage o pereche de pantaloni peste șoldurile înguste. Măcar nu poartă uniforma standard bleumarin a Comandamentului. Nu cred că aș fi reușit să simt vreo urmă de atracție dacă o purta pe aia. În afară de câte o aventură cu soldați sub influența berii, îi detest pe nenorociți. Iar sentimentul e reciproc de cele mai multe ori. Sunt hotărâți să-și ștergă de pe fața pământului pe cei ca mine. Așa-ziii „Aberanți”, cum ne numesc ei. Sau sânge-de-argint, dacă vor să fie politicoși.

Adevărata aberație e generalul Redden și ura lui absurdă față de Mozi. Nu noi am ales să fim așa. Un război nesăbuit, acum 150 de ani, a eliberat toxina care ne-a schimbat. Noi n-am avut niciun cuvânt de spus.

Deși toată ființa mea urlă s-o iau la fugă, îl las pe soldat să mă conducă afară din cameră, pe covorul vișiniu de pe holul de la etajul al doilea al hanului. Cotim după colț și continuăm să mergem.

— Poftim! spune el.

Cavaler până la capăt, îmi deschide ușa băii.

— Mulțumesc! îi spun, silindu-mă din nou să zâmbesc. Ne vedem înapoi în cameră!

— Dacă te rătăcești, strigă-mă și vin să te salvez, da?

În baie, rămân nemișcată în spatele ușii, încercând să-i aud pașii. Expir brusc și aștept până când sunetele se îndepărtează. Reflexia din oglindă îmi arată obrații roșii pe pielea bronzată, dar sexul are efectul ăsta. În privire mi se citește nerăbdarea. Soldatul mi-a lăudat culoarea ochilor de mai multe ori în seara asta – un căprui-deschis presărat cu punctișoare aurii.

Unchiul zice că am ochii mamei. Dar eu nu-mi amintesc fața ei, și asta mă macină. Aveam cinci ani când m-a trimis departe, suficient cât să am amintiri destul de clare cu ea. *Ar trebui* să-mi amintesc ochii ei. Uneori cred că-mi aduc aminte vocea sau zâmbetul ei, dar niciodată nu știu sigur dacă nu cumva mintea mea doar inventează detalii ca să umple golurile.

Mai aștept un minut întreg înainte să ies din baie. Aș vrea s-o iau la fugă, dar, ca să ajung la scări, trebuie să trec pe lângă ușa lui. Trebuie să merg pe vârfuri.

Ținându-mi respirația, cotesc după colț și mă furișez pe covorul tocit. Sunt aproape de capătul holului când văd cum clanța ușii lui începe să se miște.

Când ușa se deschide încet, reacționez instinctiv. Mă arunc în prima cameră pe care o găsesc și închid ușa în urma mea.

Probabil nu e tocmai o strategie inteligentă să intru valvârtej în camera unui străin, dar a fost o decizie de-o fracțiune de secundă – una pe care o regret imediat când un braț muscular mi se înclăștează peste piept.

— Nu te mișca! rostește o voce masculină.

Aționez din reflex. Ridic pumnul și lovesc o mandibulă tare ca piatra.

Proprietarul mandibulei nici nu clipește. Mă dezarmează cât ai clipi, iar pușca îmi cade pe podea cu un sunet sec. Apoi mă întoarce și mă izbește cu spatele de ușă. Trupul lui înalt se apropie amenințător, iar brațul, ca o bară de oțel, îmi apasă pieptul.

— Tu cine dracu' ești? mârâie la urechea mea.

Inima îmi bubuie în piept. Inspir adânc și-mi umezesc buzele uscate.

— Sunt...

Mă opresc când îmi ridic privirea spre fața lui.

O!

Cred că am făcut alegerea greșită pentru activitățile din seara asta.

Tipul ăsta e... extraordinar de atrăgător. Nu cred c-am mai văzut vreodată o ființă umană – bărbat sau femeie – mai frumoasă. Mă pierd pentru o clipă în ochii lui de cobalt, care mă privesc de sub gene dese. Are părul închis la culoare, dat pe spate, și trăsături perfecte, simetrice, de parcă ar fi fost sculptate în piatră. O barbă de-o zi îi umbrește maxilarul puternic, iar într-un colț al

gurii i se adâncește discret o gropiță. Mă întreb cât de pronunțată devine când zâmbește, deși, după sclipirea rece și periculoasă din ochi, am impresia că nu zâmbește prea des.

— Dacă ai venit să mă omori, nu te descurci prea bine.

— Să te omor? repet, trezindu-mă din transă. Nu de-aia sunt aici.

— Nu?

Aud un zgomot metalic și-mi dau seama că mi-a îndepărtat arma cu piciorul. Mă abțin cu greu să nu sar după ea.

— Intri în camera mea în toiul nopții cu o armă, iar eu ar trebui să cred că intențiile tale sunt curate?

— N-ai decât să crezi ce vrei!

Încerc să-i împing brațul, dar e inutil. Nici nu se clintește.

— N-am venit să te omor.

— Atunci, e o vizită de curtoazie?

Își umezește colțul gurii cu limba. Ochii îi strălucesc când își coboară privirea spre decolteul meu, ieșit ușor în evidență sub presiunea brațului său puternic.

— Apreciez gestul, dar nu sunt interesat. Am avut parte de destulă companie în seara asta.

Buzele i se curbează ușor.

— Dacă veneai mai devreme, când încă era aici invitata mea, am fi putut transforma totul într-o mică petrecere.

Îmi cade fața.

— Serios? Nici eu nu sunt interesată. Mă ascund, imbecilule! Ridică o sprânceană, ușor amuzat.

— De cine?

— Nu e treaba ta! Acum, poți, te rog, să-ți dai brațul la o parte? Nu pot să respir.

— Nu! Și se pare că respiri foarte bine.

Nu, nu respir, pentru că n-am aer. De fiecare dată când trag aer în piept, inspir mirosul lui. E o combinație de pin, piele și un strop de condiment. E incredibil! Și corpul lui e ireal. Masiv,

lat în umeri, cu mușchi definiți și bicepsi care se încordează ținându-mă pe loc. Aș paria că arată spectaculos dezbrăcat.

— Dă-mi drumul! îi poruncesc. Îmi pare rău c-am intrat peste tine, dar te asigur că nu reprezint o amenințare!

— Atunci, de ce ești înarmată?

— Sunt crescătoare de animale. Am licență pentru armă.

Privirea lui îmi cercetează chipul, oprindu-se o clipă asupra buzelor mele. Deși inima mi-o ia razna sub ochii lui pătrunzători, încerc să profit de momentul de neatenție și ridic genunchiul spre ventrele lui. Reacționează fără să clipească și-mi prinde piciorul înainte să-l lovesc. În clipa următoare, mă trezesc că aterizez în fund cu o bufnitură. Oasele îmi vibrează când trupul lui greu se prăbușește peste mine. Picioarele sale lungi mă țintuiesc la podea, iar antebrațul îmi apasă pe trahee. Acum *chiar* că nu mai pot să respir.

Încerc să trag aer și-l lovesc cu palmele în umeri, dar nu se mișcă nici măcar un milimetru. Se uită în jos spre mine cu aceeași expresie batjocoritoare.

— N-a fost prea frumos din partea ta! bombăne el. Să ataci direct acolo.

Nu pot să-i răspund, pentru că-mi taie respirația. Mai încerc o lovitură slabă. Doamne, ce putere are! Și eu, care *credeam* că sunt o luptătoare bună. Unchiul m-a antrenat de când aveam cinci ani. Și totuși, iată-mă: întinsă pe spate, complet neputincioasă sub greutatea tipului ăstuia!

Nu, nu chiar! Mai pot să fac *ceva*.

Încă o lecție importantă pe care mi-a dat-o unchiul. Într-o confruntare, trebuie să obții avantajul prin orice mijloc posibil. Iar cu bărbații există o metodă garantată.

— Nu pot să spun că-mi pare rău, hârâi. Ținând cont de rezultat.

Vocea mi-e aspră din pricina lipsei de oxigen.

A lui e încordată, plină de suspiciune.

— Ce rezultat?

— Te-am adus deasupra mea.

Zâmbesc ușor, fără urmă de regret, și surprind o sclipire de căldură în expresia lui.

— Nu pare o poziție chiar atât de rea, mai adaug și reușesc să trag o gură mică de aer. Până acum nu eram interesată, dar...

Îmi mișc șoldurile ca o invitație.

Se crispează, iar buzele i se deschid ușor. Pentru o fracțiune de secundă, șoldurile lui răspund provocării, iar corpul i se mișcă ușor.

Începe să râdă.

— Bună încercare!

Își apropie gura de urechea mea, iar pulsul îmi scapă de sub control.

— Dacă te las să te ridici, promiți că-ți ții mâinile și genunchii acasă?

— *Tu* promiți? îi arunc în față.

Se ridică de pe mine, răsând în continuare, și se duce să-mi ia pușca. Mă ridic și eu și-mi îndrept cămașa cu o indignare vizibilă, urmărindu-l cum studiază seria armei. Profit de moment ca să arunc o privire prin cameră, dar nu prea am ce vedea. Cearșafurile sunt răvășite, probabil de la ce au făcut el și invitația lui mai devreme. Nu știu dacă să fiu geloasă pe fata aia sau – cunoscând personalitatea lui fermecătoare – să-mi fie milă de ea.

Pe noptieră se află un dispozitiv de comunicație, o haină neagră e aruncată peste un fotoliu roșu de sub fereastră, iar lângă ușă văd o pereche de bocanci negri. Atât. Niciun indiciu care să-mi spună cine e. Nu l-am văzut mai devreme în piață, sărbătorind cu ceilalți, ceea ce e suspect. De ce e în Hamlett, dacă nu pentru Ziua Libertății? Rareori se întâmplă să fie cineva doar în trecere. Tot ce se află la vest de Sectorul Z e sub ape, iar pe coastă nu mai

există nicio comunitate. De fiecare dată când Compania încearcă să reconstruiască în zonă, vine un nou cutremur și distruge un oraș sau un sat întreg.

Îi arunc o privire și încerc să-i citesc gândurile, dar e bine protejat. Interesant! Cei mai mulți Puri n-au scuturi mentale. Sau, dacă au, sunt ușor de pătruns. Ceea ce înseamnă că bărbatul ăsta e ori Modificat, ori soldat, ori un civil Pur care, dintr-un motiv misterios, a învățat cum să-și apere mintea.

Îmi ține pușca într-o mână sigură, dar n-o îndreaptă spre mine. Stă pur și simplu acolo, privindu-mă cu ochii aceia albaștri periculoși.

— Poți să verifici odată seria în dispozitivul tău, ca să te convingi că nu sunt un asasin, și să-mi văd și eu de viață?

— Sau pot să te împușc și să-mi văd *eu* de viață, replică nesimțitul.

— Vai, ce frică mi-e de tine!

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Hai, fă-o! Trage! Oricum, tot scap de chinul ăsta.

Își înclină ușor capul, fără să-și ia ochii de la mine.

— Cum te cheamă?

Tresar când răspunde altcineva în locul meu:

— Wren?

Sau, mai degrabă, cineva din hol mă caută.

— Wren? Mai ești aici?

Aud pașii soldatului trecând pe lângă ușă, apoi devenind tot mai slabi pe măsură ce cotește după colț.

Străinul meu mă ia peste picior:

— Ar fi bine să pleci acum, *Wren*. Poate reușești să ajungi până la ieșire înainte să te prindă iubitul tău.

— Nu e iubitul meu. Și nu plec nicăieri fără pușcă.

După o clipă, întoarce arma, ținând-o de țeavă, și mi-o oferă cu patul înainte.

Îmi arunc cureaua puștii pe umăr și mă îndrept spre ușă.

— Încântată de cunoștință, nesimțitul! mormăi fără să mă uit înapoi.

Îi simt chicotitul în spate.

Profit de holul pustiu și cobor în fugă scările până la parter. N-apuc bine să ajung la ieșire, că-mi aud din nou numele:

— Wren, stai!

Oftez în sinea mea. Soldatul e deja la jumătatea scării.

— Ai promis că n-o să fugi de mine, spune, apropiindu-se.

În ochii lui apare o urmă de dezamăgire.

— Îmi pare rău!

Scot un oftat exagerat și mă gândesc repede la o minciună credibilă.

— Doar că nu mă pricep la despărțiri.

Expresia i se îmbunează.

— Și oricum, chiar trebuie să plec. Ne-a căzut un gard în timpul furtunii de alaltăieri, așa că unchiul mă omoară dacă nu mă trezesc înainte de răsărit să-l repar.

— Trebuie să te mai văd! Poate încerc să obțin permisie luna viitoare?

— Știi unde mă găsești, răspund cu un zâmbet ușor, pentru că șansele să primească permisie prea curând sunt aproape nule.

Până atunci, mă va fi uitat de tot.

Sper.

Există întotdeauna riscul să se îndrăgostească atât de tare, încât să găsească o cale să-și schimbe postul cu alt soldat și să fie transferat în sectorul meu. Dar nu cred că sunt chiar *atât* de bună la pat.

— Care-i ID-ul tău?

Ezit puțin, apoi i-l dau, urmărindu-l cum introduce cifrele în dispozitiv. O clipă mai târziu, aparatul elegant din buzunarul meu scoate un clinchet discret.

Îmi aruncă un zâmbet cu gropiță.

— Eu am fost.

Scot dispozitivul și-i salvez ID-ul. Detest nenorocirea asta! Suntem obligați să-l purtăm mereu, dar eu nu-l folosesc decât atunci când vine vreun mesaj de la Companie. În rest, corespund doar cu unchiul Jim sau cu prietenii mei. Nimic important, desigur; pentru lucrurile serioase avem alte mijloace de comunicare. Niciun Mod întreg la minte n-ar folosi un dispozitiv al Companiei pentru ceva real. Nu când fiecare cuvânt rostit sau tastat e înregistrat, iar o echipă întreagă de agenți de Informații monitorizează fiecare conversație. La fel și cu Nexus, rețeaua noastră online. Numai un prost s-ar baza pe așa ceva ca să vorbească deschis.

— Te conduc! adaugă el.

Aud vuietul vocilor dincolo de ușile hanului. Ritmul alert al formației care cântă o melodie pe care n-o recunosc. Probabil una dintre piesele aprobate de Consiliul de Comunicații al Companiei. Toate materialele media trebuie să treacă pe la ei înainte să ajungă la cetățeni.

Ieșim în curtea interioară, unde briza e la fel de blândă ca atunci când ne-am ascuns în han. Miroase a carne la grătar și a porumb fiert cu unt. Piața satului e scaldată în lumină în seara asta. Aglomerație, gălăgie, râsete care izbucnesc frecvent peste muzică.

Mă cuprinde un val de neliniște când văd zecile de soldați adunați prin zonă. Ziua Libertății e singura perioadă din an când mulți dintre ei pot reveni în sectoarele lor ca să-și revadă familia sau prietenii. Majoritatea par inofensivi, dar sunt prea multe uniforme albastre aici pentru gustul meu.

Mi-aș dori să se întoarcă în oraș și să ne lase dracului în pace. Nimeni de-aici nu se bucură cu adevărat să zâmbescă fals și să joace teatru. Chiar și Purii detestă stilul de conducere agresiv al generalului, modul în care ne controlează fiecare aspect al vieții. Sau cel puțin cei mai mulți îl detestă. Există, desigur, și loialiști fanatici, care și-ar trăda până și mamele pentru o laudă scurtă din partea lui sau a lingușitorilor săi. Un ticălos Pur din sectorul

meu și-a dat în gât propria mamă când a aflat că era Modificată. Aproape 20 de ani reușise femeia să-și ascundă darurile de el, până când a făcut o *singură* greșală. Un moment de neatenție, în care i-a citit gândurile fără să-și tragă mânecile peste brațe, și fiul ei s-a dus direct la autorități. Ultima dată când am auzit de el, fusese promovat să conducă propria unitate în Comandament.

Deși presupun că nu e la fel de rău ca în cazul Mozilor care se întorc împotriva semenilor și-l slujesc pe Redden în Sanctum Point, capitala noastră. Trădătorii ăia duc vieți liniștite și comode acolo. Loialitatea față de general e bine răsplătită.

Chiotele vesele ale copiilor îmi captează atenția. Mă întorc spre sursa zgomotului și zâmbesc. La câteva sute de metri, într-o poiană cu iarbă, are loc un joc de-a prinselea. Copiii din sat țipă și râd în timp ce urmăritoarea, o fată slabă, cu părul roșu-aprins, aleargă, încercând să prindă pe cineva.

— Wren! strigă o voce fericită.

Tana Archer vine legănându-se spre noi. Ochii îi sclipesc, iar obrajii îi sunt roșii. E clar că a gustat din propria marfă. Tatăl ei, Griff, deține singura cârciumă din piață.

— Mă întrebam pe unde-ai dispărut.

Cu o privire complice, se uită de la mine la soldat. Zâmbește larg, dar în același timp simt cum încearcă să se conecteze cu mine.

Fiecare telepat are o amprentă unică. Când eram mică, unchiul spunea că e ca o esență, un val de energie specifică doar ție. Aproape imposibil de explicat dacă n-ai simțit-o pe pielea ta, dar, după ce s-a creat legătura inițială, recunoști instantaneu energia celeilalte persoane când încearcă să se conecteze.

— Cineva a fost ocupată, glumește Tana în mintea mea.

Vocea ei telepatică are mereu o tonalitate mai joasă decât cea reală. Cândva, l-am întrebat pe unchiul de ce sună atât de diferit oamenii când vorbesc telepatic față de vocea lor obișnuită. Răspunsul lui a fost: „Ți s-a întâmplat vreodată să te ascuți într-o